

Sygnatura akt II AKa 274/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SA Bogusław Tocicki (spr)

Sędziowie: SA Edyta Gajgał

SSO del SA Andrzej Szliwa

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Marka Ratajczyka prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2021 r.

sprawy M. P.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora oraz przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...)w S.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 19 maja 2021 r. sygn., akt III Ko 152/21

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 274 /21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2 (załączniki włączono do formularza uzasadnienia w punkcie 1.3)		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt III Ko 152/21	
1.2. Podmioty wnoszące apelacje	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

<p>1.3. Granice zaskarżenia – apelacje Prokuratora (...)we W. oraz pełnomocnika Przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...)z/s w S.</p>			
<p>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>			
<p># na korzyść # na niekorzyść wnioskodawcy</p>	<p># w całości</p>		
<p># w części</p>	<p>#</p>	<p>co do winy</p>	
<p>#</p>	<p>co do kary</p>		
<p>#</p>	<p>co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia</p>		
<p>1.3.2. Podniesione zarzuty</p>			
<p>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</p>			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka															
#	art. 439 k.p.k.															
#	brak zarzutów															
1.4. Wnioski																
#	uchylenie	#	zmiana													
<u>ZAŁĄCZNIK</u> <u>Nr 1</u>																
<table border="1"> <tr> <td colspan="3">1.3. Granice zaskarżenia – apelacja Prokuratora (...) W.</td> </tr> <tr> <td>Kolejny numer załącznika</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>Podpis Prokurator wnoszący apelację</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>Rozstrzygnięcie, brak części</td> <td></td> <td></td> </tr> </table>					1.3. Granice zaskarżenia – apelacja Prokuratora (...) W.			Kolejny numer załącznika			Podpis Prokurator wnoszący apelację			Rozstrzygnięcie, brak części		
1.3. Granice zaskarżenia – apelacja Prokuratora (...) W.																
Kolejny numer załącznika																
Podpis Prokurator wnoszący apelację																
Rozstrzygnięcie, brak części																

rozstrzygnięcia
albo orzeczenia
ustalenie,
którego punktu
dotyczy
apelacji
rozstrzygającej
w
zakresie,
w
jakim
zasądzono
od
Skarbu
Państwa
na
rzecz
wnioskodawcy
M.
P.
zadośćuczynienie
w
wysokości
5.000
złotych
wraz
z
ustawowymi
odsetkami
tytułem
zadośćuczynienia
za
doznane
krzywdy
związane
z
niewątpliwie
niesłusznym
zatrzymaniem
w
dniu
16
maja
2020r.

1.3.1.
Kierunek
i

zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w korzyści		
# na niekorzyść	wnioskodawcy		
# w części	# co do winy		
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1		

	<p>k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>
#	<p>art. 438 pkt 2</p>

	k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka
#	art. 439 k.p.k.
#	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
#	uchyleniemiana

ZAŁĄCZNIK

Nr 2

**1.3.
Granice
zaskarżenia
–
apelacja
pełnomocnika
z
wyboru
Przedstawiciela
Skarbu
Państwa
–
Komendanta
Powiatowego
Policji**

<p><u>dla</u> <u>Powiatu</u> <u>(...)</u> <u>(...)/z/</u> <u>s</u> <u>w</u> <u>S.,</u> <u>r.pr.</u> <u>S.</u> <u>T.</u></p>	
<p>Kolejny numer załącznika</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację Przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...)/z/ s w S., r.pr. S. T.</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, brak całości rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	
<p>1.3.1. Kierunek i</p>	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w zysku	# na niekorzyść wnioskodawcy	
# w części	# co do winy	# co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1		

	<p>k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>
#	<p>art. 438 pkt 2</p>

	k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

		nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#		art. 439 k.p.k.		
#		brak zarzutów		
1.4. Wnioski				
#		uchylenie		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wnioskodawca	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

1.		M. P.	<p>Wnioskodawca M. P. w dniu 16 maja 2020r. brał udział w zgromadzeniu przedsiębiorców na Placu (...) w W., aby wyrazić protest wobec ograniczeń działalności gospodarczej wprowadzonych przez rząd RP w związku ze stanem zagrożenia epidemicznego. M. P. nie był organizatorem protestu, lecz jednym ze spontanicznie zebranych uczestników.</p> <p>Po około 30 minutach ludzie zaczęli się gromadzić i było około trzystu osób. Protestujący mieli założone maski ochronne, i była zachowana odległość. Jednakże po krótkim czasie funkcjonariusze Policji okrążyli protestujących kordonem, co uniemożliwiło utrzymanie dystansu.</p> <p>Kiedy jedna z protestujących</p>	protokół zatrzymania osoby	k. 21-22
----	--	-------	---	----------------------------	----------

osób zemdlała, funkcjonariusze policji zaczęli wypuszczać osoby z kordonu, a także legitymować protestujących, okazując przy tym rozporządzenie Ministra Zdrowia wydane tego samego dnia.

Wylegitymowany został także wnioskodawca M. P. oraz towarzysząca mu koleżanka A. C., których o godz. 16:20 funkcjonariusze policji zatrzymali, powołując się na podstawy z art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji (tekst jednolity: Dz.U. z 2020r. poz. 360), dające prawo do zatrzymywania osób stwarzających w sposób oczywisty bezpośrednie zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego, a także dla mienia.

Po wylegitymowaniu,

policjanci nakazali zatrzymanemu M. P. przez godzinę oczekiwanie na dokonanie pozostałych czynności służbowych, po czym następnie nakazano mu wejść wraz z innymi osobami do samochodu policyjnego, w którym znajdowało się około 10 policjantów i 10 zatrzymanych. Następnie zatrzymanych, w tym M. P., przewieziono poza W., do Komisariatu Policji w S., w którym był osadzony co najmniej do godziny 20:30 (brak informacji na protokole odnośnie godziny zwolnienia, jednakże protokół był spisywany o godzinie 20:30). Następnie korzystając z usługi taksówkarskiej wrócił do W..

W trakcie zatrzymania wnioskodawca M. P. przeżył

		<p>głęboki stres, jako osoba wrażliwa i empatyczna. Nigdy nie był karany ani zatrzymany. Zdarzenie spowodowało u niego traumatyczne przeżycie. Nie mógł zrozumieć, że jako osoba służąca dla państwa jako żołnierz zawodowy został tak potraktowany. Działania Policji wywołały u niego silny stres i napięcie, lęk oraz utratę poczucia bezpieczeństwa. Koleżanka wnioskodawcy, towarzysząca mu w czasie zatrzymania A. C., w obliczu jego zachowania, namawiała M. P. na podjęcie konsultacji psychologicznej, jednak nie podjął takiego leczenia.</p>		
<p>wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie</p>	<p>k. 3-9</p>			

zeznania św. A. C.	k. 50-51				
1.		M. P.	<p>Wnioskodawca M. P. wniósł zażalenie na zatrzymanie go przez policjantów.</p> <p>Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2020r. sygn. II Kp – 1452/20 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia uznał, że zatrzymanie M. P. w dniu 16 maja 2020r. przez funkcjonariuszy policji było niezasadne. Sąd wskazał, że materiał dowodowy zebrany w sprawie nie dawał podstaw do zatrzymania oraz nie M. P. swoim zachowaniem bezpośrednio zagrażał czyjemukolwiek życiu, zdrowiu lub mieniu. Nie był także organizatorem protestu, który miał miejsce w dniu 16 maja 2020r. na Placu (...) w W..</p>	postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia z dnia 13 sierpnia 2020 roku, sygn. II Kp 1452/20 wraz z uzasadnieniem	k. 10

akta Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia o sygn. II Kp 1452/20					
zeznania św. A. C.	k. 50-51				
1.		M. P.	W związku z zatrzymaniem M. P. poniósł wydatki związane z ustanowieniem obrońcy, reprezentującego go w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia o sygn. akt II Kp – 1452/20.	potwierdzenie transakcji	k. 23
faktura VAT	k. 24				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	M. P.	Domaganie się przez przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla	zeznania św. A. C.	k. 50-51	

Powiatu (...) (...) z/s w S. oraz przez prokuratora w apelacjach uznania, że wskutek działania funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S. wnioskodawca M. P. nie doznał negatywnych przeżyć psychicznych na skutek zatrzymania, rzutujących bezpośrednio na jego zdrowie, co miało prowadzić do zakwestionowania potrzeby orzeczenia odszkodowania i zadośćuczynienia, albo obniżenia ich wymiaru.

Domaganie się przez przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S. w apelacji uznania, że poniesione przez wnioskodawcę M. P. koszty pomocy prawnej z tytułu

		ustanowienia obrońcy w postępowaniu zażaleniowym co do zasadności zatrzymania, nie wchodzi w zakres wyrażonej mu szkody, gdyż nie stanowią normalnego następstwa zatrzymania.		
protokół zatrzymania osoby	k. 21-22			
wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie	k. 3-9			
postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia z dnia 13 sierpnia 2020 roku, sygn. II Kp 1452/20 wraz z uzasadnieniem	k. 10			
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Należało w pełni zaakceptować rekonstrukcję stanu faktycznego przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy w Świdnicy przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wraz z powołanymi tam dowodami pozwalającymi na rekonstrukcję tego stanu faktycznego, w tym także uzupełnioną w niniejszym uzasadnieniu wyroku przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu.	Należało w pełni zaakceptować ocenę wiarygodności i przydatności poszczególnych dowodów dla rekonstrukcji stanu faktycznego przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy w Świdnicy przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z uzupełnieniem przedstawionym w niniejszym uzasadnieniu wyroku przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu.	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Jak wyżej.	Jak wyżej.	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzuty apelacji pełnomocnika z wyboru Przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S., r.pr. S. T.		
1.	1. <u>Zarzut</u> obraży przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 554 § 3 k.p.k. poprzez niezawiadomienie o terminie rozprawy organu reprezentującego Skarb Państwa, tj. Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S. i przeprowadzenie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

postępowania
oraz wydanie
orzeczenia bez
udziału w/w
organu, podczas
gdy Sąd
zobowiązany jest
o terminie
rozprawy
zawiadomić
wnioskodawcę,
prokuratora oraz
organ
reprezentujący
Skarb Państwa.

2. Zarzut obrazy
przepisów
postępowania
mającej wpływ
na treść
orzeczenia, to
jest art. 424 §
1 pkt 1 i 2
k.p.k., poprzez
sporządzenie
uzasadnienia
wyroku w
sposób
lakoniczny na
tyle, że utrudnia
to merytoryczną
kontrolę tego
orzeczenia,
wobec
niezamieszczenia
w uzasadnieniu
dostatecznego
wyjaśnienia
zajętego
stanowiska w
sprawie
przyznanej
kwoty
zadośćuczynienia,
poprzestając
wyłącznie na
stwierdzeniu, iż
wskazana przez
wnioskodawcę

kwota nie jest nadmierna.

3. Zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i brak uzasadnienia przyjętego kryterium kwotowego, podczas gdy wysokość zadośćuczynienia należy oceniać indywidualnie i stosownie do rozmiarów krzywdy i skutków, jakie zatrzymanie w konkretnym przypadku spowodowało, a także przy zastosowaniu wypracowanego orzecznictwa w tym zakresie.

4. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegającego na błędnym przyjęciu, że

wskutek
działania
funkcjonariuszy
Komendy
Powiatowej
Policji dla
Powiatu (...)
(...) z/s w S.
wnioskodawca
doznał
negatywnych
przeżyć
psychicznych na
skutek
zatrzymania, co
rzutowało
bezpośrednio na
jego zdrowie.

5. Zarzut obrazy
przepisów prawa
materialnego, to
jest art. 361 k.c.
poprzez błędną
wykładnię i
niewłaściwe
zastosowanie,
polegające na
nieuprawnionym
przyjęciu, że
poniesione przez
wnioskodawcę
koszty pomocy
prawnej
wchodzą w
zakres
wyrządzonej mu
szkody, podczas
gdy koszty
pomocy prawnej
poniesione w
toku
postępowania
nie stanowią
normalnego
następstwa
zatrzymania.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutów za zasadny, częściowo zasadne albo niezasadne</p>	
<p><u>Zarzut 1.</u></p> <p>Odnosząc się do pierwszego z zarzutów apelacji pełnomocnika z wyboru Przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S., r.pr. S. T. , należy podzielić stanowisko, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu dopuścił się obrazy przepisu postępowania karnego, a mianowicie art. 554 § 3 k.p.k. poprzez niezawiadomienie o terminie rozprawy organu reprezentującego Skarb Państwa, tj. Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S. i przeprowadzenie postępowania oraz wydanie</p>	

orzeczenia bez udziału przedstawiciela tego organu lub jego pełnomocnika.

Oczywiste było to, że przepis art. 554 § 2b pkt 3 k.p.k. stanowi, że organem reprezentującym Skarb Państwa jest organ, który dokonał zatrzymania – jeżeli sąd uwzględnił zażalenie na zatrzymanie, a zatem w realiach niniejszej sprawy – Komendant Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S.. Jednocześnie, przepis art. 554 § 3 k.p.k. stanowi, że o terminie rozprawy zawiadamia się wnioskodawcę, prokuratora oraz organ reprezentujący Skarb Państwa, przesyłając odpis wniosku.

Sąd I instancji był zatem zobowiązany do zawiadomienia o terminie rozprawy, oprócz wnioskodawcy i

prokuratora,
także organ
reprezentujący
Skarb Państwa,
czyli
Komendanta
Powiatowego
Policji dla
Powiatu (...) (...)
z/s w S..

Nie można
jednak uznać, by
takie uchybienie
Sądu
Okręgowego we
Wrocławiu
miało wpływ na
treść orzeczenia,
gdyż po
pierwsze, o
rozprawie tej
został
zawiadomiony
Prokurator
(...)we W., który
– w realiach
niniejszego
procesu, jako
rzecznik
interesu
publicznego,
działał w
interesie Skarbu
państwa i nawet
zaskarżył
zapadłe
orzeczenie, a po
wtóre,
uchybienie Sądu
I instancji
zostało
konwalidowane
przez Sąd
Apelacyjny we
Wrocławiu,
który przekazał
reprezentantowi
Skarbu Państwa
odpis zapadłego

nieprawomocnego
wyroku Sądu
Okręgowego we
Wrocławiu wraz
z
uzasadnieniem,
a także odpis
apelacji
Prokuratora
(...)we W.,
umożliwiając
złożenie apelacji
od tego wyroku
i przyjmując ją
do rozpoznania
w trybie art. 448
§ 1 k.p.k., jak
zawiadamiając
organ
reprezentujący
Skarb Państwa,
czyli
Komendanta
Powiatowego
Policji dla
Powiatu (...)
(...) z siedzibą
w S. i jego
pełnomocnika
procesowego o
terminie
rozprawy
apelacyjnej. Co
więcej, Sąd
Apelacyjny we
Wrocławiu w
trybie art. 126 § 1
k.p.k. w zw. z art.
38 § 1 k.p.s.w.
przywrócił
termin do
złożenia apelacji
zarówno
Prokuratorowi
(...)we W., jak
również
Komendantowi
Powiatowemu
Policji dla
Powiatu (...)

(...) z siedzibą w S., jako reprezentantowi Skarbu Państwa, gdyż na skutek błędnego pouczenia sądów obu instancji, apelacje te zostały wniesione po terminie ustawowym przewidzianym w art. 105 § 1 k.p.s.w.

Organ reprezentujący Skarb Państwa, czyli Komendant Powiatowy Policji dla Powiatu (...) (...) z siedzibą w S. miał zatem pełne możliwości zakwestionowania prawidłowości zapadłego wyroku, a także nieskrępowaną inicjatywę w braniu udziału w rozprawie odwoławczej, możliwość zgłaszania wniosków dowodowych itp., a zatem realizacji pełni praw procesowych w postępowaniu odwoławczym, gdzie może być prowadzone postępowanie dowodowe.

Organ reprezentujący Skarb Państwa, czyli Komendant Powiatowy Policji dla Powiatu (...) (...) z siedzibą w S., za pośrednictwem swojego pełnomocnika procesowego przedstawił swoje racje procesowe i stanowisko co do roszczeń wnioskodawcy M. P., lecz zrezygnował z udziału w rozprawie odwoławczej i nie przedstawił także żadnych wniosków dowodowych.

Poza ogólnikowym i jednozdaniowym stwierdzeniem zawartym w uzasadnieniu apelacji o braku możliwości obrony, pełnomocnik organu reprezentującego Skarb Państwa nie podjęła inicjatywy wykazania, że brak powiadomienia tego organu o rozprawie przed Sadem I instancji miał

wpływ na treść
zapadłego
wyroku. Wszak
dla skuteczności
postawienia
zarzutu
zaistnienia
względnej
przesłanki
procesowej, o
jakiej mowa w
art. 438 pkt 2
k.p.k. niezbędne
jest wykazanie,
że naruszenie
to mogło mieć
wpływ na treść
zapadłego
orzeczenia.
Chociaż w
apelacji
pełnomocnik
organu
reprezentującego
Skarb Państwa
odwołała się do
pozbawienia tej
strony
procesowej
możliwości
składania
wniosków
dowodowych, to
inicjatywy takiej
nie wykazała
w złożonym
środku
odwoławczym,
jak również
zrezygnowano z
przedstawienia
takiej inicjatywy
na rozprawie
apelacyjnej.
Autorka apelacji
nie zarzuciła w
sposób rzeczowy
i skuteczny, aby
zgromadzone w
toku

postępowania dowody w postaci zeznań świadka A. C. (k. 50-51) i zebranej dokumentacji z zatrzymania M. P. (k. 21-22), a także orzeczenia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia, który postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2020r. sygn. II Kp – 1452/20 uznał, że zatrzymanie M. P. w dniu 16 maja 2020r. przez funkcjonariuszy policji było niezasadne (k. 10). W istocie autorka apelacji nie przeciwstawiła zebranemu materiałowi dowodowemu żadnych istotnych zarzutów, poza zaprezentowaniem swego odmiennego stanowiska procesowego. Mając powyższe na uwadze, mimo obrazy art. 554 § 3 k.p.k. należy uznać, że wspomniane uchybienie nie miało wpływu na treść

zaskarżonego
wyroku.

Zarzut 2.

Należy
zdecydowanie
odrzuć, jako
oczywiście
bezzasadny,
drugi z zarzutów
apelacji
pełnomocnika z
wyboru
Przedstawiciela
Skarbu Państwa
– Komendanta
Powiatowego
Policji dla
Powiatu (...) (...) z/s w S., r.pr. S. T., a mianowicie rzekomej obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób lakoniczny na tyle, że utrudnia to merytoryczną kontrolę tego orzeczenia, wobec niezamieszczenia w uzasadnieniu dostatecznego wyjaśnienia zajętego stanowiska w sprawie przyznanej kwoty

zadośćuczynienia,
poprzestając
wyłącznie na
stwierdzeniu, iż
wskazana przez
wnioskodawcę
kwota nie jest
nadmierna.

Rola
uzasadnienia
wyroku jest
doniosła, gdyż
jest ono
podstawowym
środkiem
kontroli
prawidłowości
orzeczenia,
pozwalającym
instancji
odwoławczej na
sprawdzenie czy
sąd i instancji
oparł ustalenia
faktyczne na
analizie
całości kształtu
okoliczności
ujawnionych na
rozprawie
głównej.
Zgadząc się
zatem z
powszechnym i
właściwie
niekwestionowanym
poglądem, że
uzasadnienie
jest swego
rodzaju
sprawozdaniem,
nawiązującym
do przebiegu
rozprawy i
narady nad
wyrokiem,
jednak
powstającym już
po jego

ogłoszeniu, to trudno przyjąć, że uzasadnienie może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a nie odwrotnie, że treść rozstrzygnięcia winna kształtować treść uzasadnienia.

W doktrynie i orzecznictwie zwracano jednak uwagę na to, że niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością samego rozstrzygnięcia, gdyż naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż dochodzi do niego już po jego wydaniu (R.A. Stefański [w:] J. Bratoszewski, L. Gadrocki, Z. Gostyński, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom II, Dom Wydawniczy ABC 1998r.,

s. 390 oraz
P. Hofmański,
E. Sadzik, K.
Zgryzek –
Kodeks
postępowania
karnego. Tom
II, Komentarz
do art. 297-467,
wyd. 3,
Warszawa 2007,
s. 582; a także
wyrok SN z
dnia 10 lutego
1984r. sygn IV
KR -261/83 –
OSNPG 1984, nr
7-8, poz. 85).
A zatem, nie
każde wadliwe
uzasadnienie
wyroku
uniemożliwia
przeprowadzenie
kontroli
instancyjnej, a
w konsekwencji
stanowi
dostateczną
przyczynę
uchylenia
wyroku oraz
przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania. Do
uchylenia
wyroku może
prowadzić tylko
i wyłącznie taka
wadliwość
uzasadnienia, za
względu na którą
sąd odwoławczy
nie może w
sposób
merytoryczny
ustosunkować
się do zarzutów i
wniosków

środka
odwoławczego
(por. wyrok
SN z dnia
7 października
1983r. sygn. Rw
– 7976/83 –
OSNKW 1984, z.
5-6, poz. 58).

Właśnie taki
stosunek do
wadliwości
uzasadnienia
wyroku jest
dostrzegany
także w
orzecznictwie
sądów
apelacyjnych.

Jako przykład
nich posłuży
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Lublinie z dnia
26 lutego
2004r., sygn. II
AKa – 413/03:
„Znaczenie
uzasadnienia
wyroku, które
stanowi całość
z dyspozytywną
częścią
orzeczenia, nie
może poddawać
w wątpliwość
tezy, iż o
trafności
rozstrzygnięcia
nie decyduje
uzasadnienie,
lecz materiał
dowodowy
stanowiący jego
podstawę.

Uzasadnienie w
ramach kontroli
odwoławczej
stanowi jedynie

punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że tak jak będąc formalnie nienaganne, nie może przesłaniać wad wyroku nie znajdującego podstaw w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia. Nawet w razie występowania sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko sądu wyrażone w wyroku (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2005, z. 1, poz. 37).

Podobnie wypowiadał się Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 23 listopada 2004r., II AKa – 235/04, stwierdzając jeszcze bardziej stanowczo: „Gdy uzasadnienie

wyroku nie odpowiada wymaganiom ustawy, ale sąd drugiej instancji może ocenić zarzuty sformułowane w apelacji w oparciu o materiał dowodowy, jaki został zebrany, to brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i do przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji. Jeżeli jednak w wyroku nie zawarto żadnych ustaleń faktycznych, to ponowne rozpoznanie sprawy w I instancji jest konieczne. Inaczej czyniąc, sąd apelacyjny byłby jedynym sądem, który dokonywałby ustaleń faktycznych, zatem dwuinstancyjność postępowania byłaby fikcją.

Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004, z. 12, poz. 38).

Podzielając zasadniczo

stanowiska
zawarte we
wskazanych
wyżej
judykatach
należy
stwierdzić, że
niewłaściwie
sporządzone
uzasadnienie,
choć
niewątpliwie
stanowi obrazę
przepisu
postępowania
(art. 424 k.p.k.),
jednak nie musi
prowadzić
zawsze do
dyskwalifikacji
zaskarżonego
orzeczenia, gdyż
następuje po
wydaniu
wyroku. Oznacza
to, że nie zawsze
konsekwencją
obrazy przepisu
art. 424 k.p.k.
będzie
możliwość
uznania jej
względną
przyczynę
odwoławczą z
art. 438 pkt
2 k.p.k., gdyż
brakuje
niezbędnego
elementu w
postaci
możliwości
wywarcia przez
wskazaną obrazę
prawa wpływu
na treść
orzeczenia (por.
A. Zachuta –
Wadliwość
uzasadnienia

wyroku jako samodzielna przyczyna jego uchylecia, Prokuratura i Prawo 2006, nr 12, s. 157). W zaskarżonym wyroku, Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie dopuścił się jakichkolwiek uchybień przepisowi art. 424 § 1 i 2 k.p.k., ustalił bowiem stan faktyczny i jednocześnie przeprowadził na rozprawie głównej istotne dla sprawy dowody, a następnie ocenił je wnikliwie i wskazał podstawy uznania zasadności roszczeń wnioskodawcy M. P..

Formułując zarzuty wobec uzasadnienia zaskarżonego wyroku, autor apelacji zdaje się nie dostrzegać zasadniczych zmian w przepisach procedury karnej, a szczególnie dyrektywy, by uzasadnienie wyroku było

zwięzłe (art. 424 § 1 k.p.k.), a także niemożność uchylecia wyroku wyłącznie z powodu mankamentów uzasadnienia niespełniających kryteriów z art. 424 k.p.k. (art. 455a k.p.k.).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy we Wrocławiu dokonał trafnie rekonstrukcji stanu faktycznego i podstaw uznania zasadności roszczeń wnioskodawcy M. P. o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Wspomniana analiza materiału dowodowego jest na tyle jasna, przekonująca i komplementarna, że zasługuje w całości na akceptację.

Zarzuty 3 i 4.

I. Należy zdecydowanie odrzucić, jako bezzasadne, kolejne zarzuty apelacji pełnomocnika z

wyboru
Przedstawiciela
Skarbu Państwa
– Komendanta
Powiatowego
Policji dla
Powiatu (...) (...) z/s w S., r.pr. S. T., która starała się wykazać, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów procesowych (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c.), poprzez rzekome przekroczenie swobodnej oceny dowodów i brak uzasadnienia przyjętego kryterium kwotowego, podczas gdy wysokość zadośćuczynienia należy oceniać indywidualnie i stosownie do rozmiarów krzywdy i skutków, jakie zatrzymanie w konkretnym przypadku spowodowało, jak również błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegającego na rzekomo

błędnym
przyjęciu, że
wskutek
działania
funkcjonariuszy
Komendy
Powiatowej
Policji dla
Powiatu (...)
(...) z/s w S.
wnioskodawca
doznał
negatywnych
przeżyć
psychicznych na
skutek
zatrzymania, co
rzutowało
bezpośrednio na
jego zdrowie.

Po pierwsze, nie
było żadnych
podstaw
prawnych do
wszczęcia wobec
wnioskodawcy
M. P.
postępowania
wykroczeniowego
i ukarania go
mandatem
karnym za
wykroczenie z
art. 54 k.w.,
skoro
ograniczenia
zgromadzeń nie
został
wprowadzone w
sposób
odpowiadający
prawu.
Potwierdził to
Sąd Najwyższy
w wyroku z
dnia 1 lipca
2021r. (sygn. akt
IV KK 238/21)
stwierdzając:

**„Paragraf 28
ust. 1 pkt 1
rozporządzenia
Rady
Ministrów z
dnia 9
października
2020 r. w
sprawie
ustanowienia
określonych
ograniczeń,
nakazów i
zakazów w
związku z
wystąpieniem
stanu
epidemii,
zmieniony
rozporządzeniem
Rady
Ministrów z
dnia 23
października
2020 r.,
zakazujący do
odwołania
organizowania
zgromadzeń
w rozumieniu
art. 3 ustawy
z dnia 24
lipca 2015 r.
- Prawo o
zgromadzeniach
(Dz. U. z 2019
r. poz. 631), z
wylęczeniem
zgromadzeń
organizowanych
na podstawie
zawiadomienia,
o którym
mowa w art.
7 ust. 1, art.
22 ust. 1
albo decyzji, o
której mowa
w art. 26b ust.
1 tej ustawy,**

**przy czym
maksymalna
liczba
uczestników
nie może być
większa niż 5,
został
wydany z
przekroczeniem
delegacji
ustawowej
(art. 46b pkt
1 w zw. z
art. 46 ust. 4
ustawy z dnia
5 grudnia
2008 r. o
zapobieganiu
oraz
zwalczaniu
zakażeń i
chorób
zakaźnych u
ludzi - Dz.
U. z 2020
r. poz. 1845
z późn. zm.),
a zatem nie
mógł
stanowić
normy
wypełniającej
normę
blankietową z
art. 54 k.w.**

**Odpowiedzialności
karnej za
wykroczenie z
art. 54 k.w.,
skutkującej
możliwością
wymierzenia
kary grzywny
do 500
złotych albo
kary nagany
podlega ten,
kto wykracza
przeciwko**

wydanym z
upoważnienia
ustawy
przepisom
porządkowym
o zachowaniu
się w
miejscach
publicznych.

Przepis ten
ma charakter
przepisu
blankietowego
zpełnego.

Sam w sobie
nie zawiera
znamion
czynu
zabronionego,
penalizuje
natomiast
zachowania
"wykraczające"

przeciwko
wydanym z
upoważnienia
ustawy
przepisom
porządkowym
o zachowaniu
się w
miejscach
publicznych.

Aby zatem
możliwe było
przypisanie
odpowiedzialności
karnej na
podstawie
ww. przepisu,
obwiniony
musi dopuścić
się
naruszenia
przepisów
porządkowych
o zachowaniu
się w
miejscach
publicznych,

**które to
przepisy
powinny
zostać
wydane na
podstawie
konkretnego,
ważnego,
zgodnego z
prawem
upoważnienia
ustawowego i
w granicach
tego
upoważnienia”.**

(OSNK
2021/9/37 oraz
LEX nr
3194268).

Sąd Najwyższy
wskazał zatem
jednoznacznie,
że
rozporządzenie
Rady Ministrów
z 9 października
2020r. w
sprawie
ustanowienia
określonych
ograniczeń,
nakazów i
zakazów w
związku z
wystąpieniem
stanu epidemii
(zmienione
rozporządzeniem
Rady Ministrów
z dnia 23
października
2020r.), zostało
wydane – w
kwestionowanym
zakresie – z
przekroczeniem
delegacji
ustawowej, a
zatem nie mogły

stanowić normy
wypełniającej
podstawę
odpowiedzialności
z art. 54 Kodeksu
wykroczeń.
Upoważnienie
do
wprowadzenia w
rozporządzeniu
zakazu
organizowania
zgromadzeń
miało wynikać
z art. 46b
pkt 1 ustawy
o zapobieganiu
oraz zwalczaniu
chorób
zakaźnych u
ludzi, zgodnie
którym Rada
Ministrów może
ustanowić
ograniczenia,
obowiązki i
nakazy, o
których mowa w
art. 46 ust. 4 tej
ustawy. Przepis
art. 46 ust. 4
pkt 4 zawiera
natomiast
delegację do
uregulowania w
drodze
rozporządzenia
zakazu
organizowania
widowisk i
innych
zgromadzeń
ludności, a więc
- co trafnie
podkreślono w
kasacji -
wykracza poza
zakres
przedmiotowy
obejmujący

zgodnie z art. 46b pkt 1 ustawy wyłącznie ograniczenia, obowiązki i nakazy. Skoro zatem, organ wykonawczy może ustanowić jedynie ograniczenia, obowiązki i nakazy, o których mowa w art. 46 ust. 4 tej ustawy - to a contrario nie posiada kompetencji do ustanawiania zakazów. Zakaz ten został zatem wprowadzony bez należytej podstawy prawnej - w drodze rozporządzenia - zamiast ustawy oraz wbrew regulacjom zawartym w art. 57 i art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Po wtóre, autorka apelacji nieprecyzyjnie przedstawiła ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego we Wrocławiu, podnosząc, jakoby sąd ten dokonał ustaleń, że zatrzymanie miało bezpośredni

wpływ na stan
zdrowia
wnioskodawcy
M. P.. Jest to
nadużycie, gdyż
Sąd Okręgowy
we Wrocławiu
ustalił coś
innego. Na
podstawie
zebranego
materiału
dowodowego
przyjął bowiem,
że w trakcie
zatrzymania
wnioskodawcy
M. P. przeżył
głęboki stres,
jako osoba
wrażliwa i
empatyczna.
Ponieważ nigdy
nie był karany
ani
zatrzymywany,
to głęboko
przeżył
bezzasadne
zatrzymanie
przez
policjantów. Sąd
I instancji
stwierdził, że M.
P. nie mógł
zrozumieć, że
jako żołnierz
zawodowy
służący w
przeszłości
Państwu
Polskiemu,
został tak
potraktowany.
Działania Policji
wywołały u niego
silny stres i
napięcie, lęk
oraz utratę
poczucia

bezpieczeństwa,
co jest
zrozumiale.
Koleżanka
wnioskodawcy,
towarzysząca
mu w czasie
zatrzymania A.
C., w obliczu
jego zachowania,
namawiała M.
P. na podjęcie
konsultacji
psychologicznej,
jednak nie
podjął takiego
leczenia. Brak w
tym ustaleniach
stwierżeń o
bezpośrednim
wpływie
zatrzymania na
stan zdrowia
wnioskodawcy,
natomiast
niewątpliwie
prawidłowe są
ustalenia o jego
przeżyciach i
subiektywnym
poczuciu
głębokiej
krzywdy
wynikającej z
nieuzasadnionego
pozbawienia
wolności. Takich
ustaleń apelacja
pełnomocnika
organu
reprezentującego
Skarb Państwa
skutecznie nie
podważyła.

Po trzecie,
trudno
zaprzeczyć, że
zatrzymanie
wnioskodawcy

M. P. nie zostało potraktowane przez niego jako dojmująca krzywda i szykana, w obliczu udziału w pokojowym proteście, dopuszczalnym w warunkach państwa demokratycznego, który został stłumiony przez policję poprzez zatrzymanie uczestników, bez istotnych powodów, a następnie przewiezienie do oddalonej od centrum W. jednostki policji, skąd musiał wracać taksówką. Niewątpliwie stresujące były także okoliczności zatrzymania (pozostawanie przez długi czas legitymowanych bez decyzji o zatrzymaniu, przewinienie kilkudziesięciu zatrzymanych w samochodzie policyjnym w warunkach mogących stanowić zagrożenie epidemiczne, nałożenie mandatu

karnego za
wykroczenie z
art. 54 k.w.
bez istotnych
powodów i
podstaw
prawnych, z
zagrożeniem, że
w wypadku
odmowy
przyjęcia może
być ukarany
znacznie wyższą
opłatą przez
sanepid).

Po czwarte,
apelacja nie
uwzględniła
tego, że stres i
poczucie
krzywdy
wnioskodawcy
M. P. był
związany także
z jego sytuacją
zawodową i
osobistą. Zostało
zagrożone jego
bezpieczeństwo
osobiste i
finansowe w
sytuacji, gdy w
obliczu trudnej
sytuacji
epidemicznej
podjął działania
w celu
wieliminowania
ograniczeń
zagrożających
jego zawodowej
egzystencji.

W obliczu
poczynionych
przez Sąd
Okręgowy w
Świdnicy ustaleń
faktycznych,

przywołanych
wyżej i
znajdujących
podstawę w
przedstawionym
materiale
dowodowym,
ustalenia
faktyczne były
prawidłowe i
Sąd I instancji
dokonał ich
prawidłowej
oceny prawnej, a
apelacja
Prokuratora
(...)w Ś.była
oczywiście
bezzasadna.

II. Jak
podkreślano w
doktrynie, błąd
w ustaleniach
faktycznych
(error facti)
przyjętych za
podstawę
orzeczenia to
błąd, który
wynika bądź to
z niepełności
postępowania
dowodowego
(tzw. błąd
"braku"), bądź
też z
przekroczenia
granic
swobodnej
oceny dowodów
(błąd
"dowolności").
Może on więc
być wynikiem
nieznajomości
określonych
dowodów lub
nieprzestrzegania
dyrektyw

obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzcyk – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie

zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie

materiału
dowodowego.

Sama możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu w
kwestii ustaleń
faktycznych,
opartego nie na
innych
dowodach od
tych, na których
oparł się sąd
pierwszej
instancji (...) nie
może prowadzić
do wniosku
o popełnieniu
przez ten sąd
błędu w
ustaleniach
faktycznych.

Istota zarzutu
błędu w
ustaleniach
faktycznych nie
może opierać się
na odmiennej
ocenie materiału
dowodowego,
innymi słowy
mówiąc na
forsowaniu
własnego
poglądu strony
na tę kwestię.
Stawiając tego
rodzaju zarzut
należy wskazać,
jakich uchybień
w świetle
zgodności (lub
niezgodności) z
treścią dowodu,
zasad logiki
(błądność

rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzcyk – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji pełnomocnik z wyboru Przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S.,

nie postawiła
zaskarżonemu
wyrokowi
rzeczowych
zarzutów
dotyczących
niewłaściwego
odczytania treści
dowodów,
błędów
logicznego
rozumowania i
wnioskowania, a
także
sprzeczności
ustaleń Sądu
I instancji ze
wskazaniami
wiedzy i
zasadami
doświadczenia
życiowego.

Jak wielokrotnie
podkreślano w
doktrynie i
orzecnictwie,
przekonanie
Sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
art. 7 k.p.k.
wtedy, gdy:
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości
okoliczności
sprawy (art.
410 k.p.k.) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy (art. 2

§ 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść wnioskodawcy (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy we Wrocławiu sprostał. W wyniku analizy dowodowej Sąd

Okręgowy ocenił zeznania świadka A. C. oraz dokumentację związaną z zatrzymaniem M. P., na tle wszystkich przywołanych dowodów, w tym zebranej dokumentacji. Nie dopuścił się przy tym takich błędów w ustaleniach faktycznych lub obrazy przepisów procesowych (art. 7 k.p.k.), która dyskwalifikowałaby zasadnicze ustalenia faktyczne. Z tych powodów uznano apelację pełnomocnika z wyboru Przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S. za nieuzasadnioną, a postawiony w niej zarzut za sprzeczny z zebraniem i ujawnionym materiałem dowodowym.

III. Apelacja wniesiona przez pełnomocnika z

wyboru
Przedstawiciela
Skarbu Państwa
– Komendanta
Powiatowego
Policji dla
Powiatu (...) (...) z/s w S., r.pr.
S. T., w ogóle ignoruje to, że odpowiedzialność Skarbu Państwa na gruncie art. 552 k.p.k. i następnym przepisów, a także na podstawie art. 114 k.p.s.w., opiera się na zasadzie ryzyka, a nie winy. Przesadziły to wprowadzone jeszcze w 1997r. zmiany ustawodawcze, poparte ukształtowanym na tym tle orzecnictwem (por. T. Grzegorzyc – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, wyd. V, WKP 2012, teza 7 do art. 114 k.p.s.w., a także odpowiednio uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r. sygn. I KZP – 27/99, OSNKW 1999, z. 11-12, poz. 72; podobnie w

uchwale SN z dnia 23 maja 2006r. sygn. I KZP – 5/06 – OSNKW 2006, z. 6, poz. 55).

Przy ocenie kwestii niewątpliwie niesłusznego zatrzymania należy ocenić, czy zastosowanie tego środka przymusu procesowego nastąpiło zgodnie z przepisami prawa, a tym samym czy nie spowodowało dolegliwości, jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać. Analiza tego zagadnienia powinna nastąpić w aspekcie całokształtu okoliczności zaistniałych w sprawie, w której doszło do zatrzymania, a znanych w dacie orzekania w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia, w tym także z uwzględnieniem prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w której

nastąpiło
zatrzymanie,
jeżeli już zapadło
(por. uchwała
SN z 23.05.2006
r., sygn. I KZP
5/06, OSNKW
2006/6, poz.
55). Prawo do
odszkodowania
lub
zadośćuczynienia
przysługuje, gdy
zatrzymanie
nastąpiło z
naruszeniem
prawa,
przekroczony
został termin
dopuszczalnego
pozbawienia
wolności (art.
248 § 1 i 2
k.p.k.) oraz gdy
doszło do niego
ponownie na
podstawie tych
samyh faktów
i dowodów (art.
248 § 3 k.p.k.).

Jeżeli chodzi o
końcowe
rozstrzygnięcie
w sprawie
wnioskodawcy
M. P., to
postanowieniem
z dnia 13
sierpnia 2020r.
sygn. II Kp
– 1452/20 Sąd
Rejonowy dla
Warszawy –
Śródmieścia
uznał, że
zatrzymanie M.
P. w dniu
16 maja 2020r.
przez

funkcjonariuszy
policji było
niezasadne. Sąd
wskazał, że
materiał
dowodowy
zebrany w
sprawie nie
dawał podstaw
do zatrzymania
oraz nie M. P.
swoim
zachowaniem
bezpośrednio
zagroził
czyjemukolwiek
życiu, zdrowiu
lub mieniu.
Nie był także
organizatorem
protestu, który
miał miejsce w
dniu 16 maja
2020r. na Placu
(...) w W. (k. 10).

Zarzut 5.

Sąd Apelacyjny
orzekający w
niniejszej
sprawie nie
podziela zarzutu
apelacji
pełnomocnika z
wyboru
Przedstawiciela
Skarbu Państwa
– Komendanta
Powiatowego
Policji dla
Powiatu (...) (...) z/s w S., r.pr.
S. T. o rzekomej
obrazie
przepisów prawa
materialnego, to
jest art. 361 k.c.
poprzez błędną
wykładnię i

niewłaściwe zastosowanie, polegające na nieuprawnionym przyjęciu, że poniesione przez wnioskodawcę koszty pomocy prawnej wchodzą w zakres wyrządzonej mu szkody, podczas gdy koszty pomocy prawnej poniesione w toku postępowania nie stanowią normalnego następstwa zatrzymania. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, tego rodzaju wydatki wnioskodawcy M. P. były wprost, bezpośrednio związane z zatrzymaniem, potrzebą zakwestionowania jego podstaw prawnych i zasadności, a w konsekwencji wydatki z tego tytułu stanowią element szkody poniesionej przez wnioskodawcę. Inna interpretacja byłaby sprzeczna z zasadami

państwa
prawnego oraz
elementarnymi
zasadami
sprawiedliwości.

W doktrynie
(por. Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, pod.
Red. D.
Świeckiego. Tom
II, wyd. IV, WKP
2018, teza 26
do art. 552 i
powołane tam
orzecznictwo)
oraz w
orzecznictwie
Sądu
Najwyższego
wyrażono
pogląd, że
odpowiedzialność
Skarbu Państwa
przewidziana w
art. 552 k.p.k. i
następne
(odpowiednio
także w art. 114
k.p.s.w.) dotyczy
wyłącznie
szkody będącej
wynikiem
bezpośredniego
związku
przyczynowego z
niesłusznym
pozbawieniem
wolności,
natomiast
wszelka inna
szkoda
powiązana z
tym faktem
przyczynowo,
jednakże nie w
sposób
adekwatny,

może być dochodzona w postępowaniu cywilnym (por. wyrok SN z 7.02.2007 r., V KK 61/06, OSNKW 2007/3, poz. 28). Wskazany w tym orzeczeniu warunek bezpośredniości jest wynikiem interpretacji art. 552 k.p.k. w powiązaniu z art. 361 § 1 k.c., podjętej w celu wprowadzenia kryterium pozwalającego na ustalenie zakresu obowiązku naprawienia szkody z uwagi na szczególne podstawy przewidziane w procedurze karnej. Nie oznacza to jednak, że zakres odszkodowania ograniczony jest tylko do okresu np. stosowania środków przymusu. Taka wykładnia byłaby sprzeczna z art. 361 § 1 k.c. Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że owa bezpośredniość wcale nie ogranicza

obowiązku
naprawienia
szkody
wyłącznie do
następstw
związanych z
okresem
pozbawienia
wolności, które
mogą wykraczać
poza ten okres,
nie tracąc
przymiotu
bezpośredniości.
Przykładowo
podaje się, że
tak będzie w
wypadku
pogorszenia
stanu zdrowia
czy utraty
zatrudnienia
(por. wyroki SN:
z 11.04.2007 r.,
V KK 227/06,
LEX nr 277255;
z 9.12.2009 r.,
III KK 173/09,
LEX nr 553703;
z 6.05.2014 r.,
III KK 479/13,
LEX nr 1460729;
postanowienie
SN z 1.03.2012
r., IV KK
278/11, OSNKW
2012/9, poz. 92).
W kontekście
tych wypowiedzi
doktryny i
orzecznictwa,
należy uznać, że
szkoda
poniesiona przez
wnioskodawcę
M. P. z
tytułu kosztów
ustanowienia
obrońcy w
postępowaniu

zażaleniowym
dotyczącym
wykazania
nielegalności i
bezzasadności
zatrzymania,
choć nastąpiła
do zwolnienia
zatrzymanego z
komendy policji,
była
bezpośrednią
konsekwencją
niesłusznego
zatrzymania.

Okoliczności te
w pełni
potwierdzały
ustalenia
faktyczne Sądu
Okręgowego we
Wrocławiu,
uzupełnione
przez Sąd
Apelacyjny we
Wrocławiu,
które
jednoznacznie
wskazywały na
prawidłowość
wyroku
zapadłego przed
Sądem I
instancji.

Wnioski

o zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
oddalenie
wniosku o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
za niesłuszne
zatrzymanie w
całości,
ewentualnie –

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski apelacji pełnomocnika z wyboru Przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S., r.pr. S. T. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie w całości, ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania,</p>		

były całkowicie bezzasadne.

Jak wykazano, w pełni zasadne było uznanie oczywistej niezasadności zatrzymania wnioskodawcy M. P., a także podstawy zasadzenia na jego rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia z tego tytułu.

Jak wskazywano w doktrynie i orzecznictwie, zadośćuczynienie ma formę jednorazowego świadczenia pieniężnego, które pełni funkcję kompensacyjną. W art. 445 § 1 k.c. ustawodawca stanowi, że suma zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, co oznacza, że powinna odzwierciedlać w pełni rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne

okoliczności,
których nie
sposób
wymienić
wyczerpująco
(por. m.in.
wyroki SN: z
30.01.2004 r.,
I CK 131/03,
OSNC 2005/2,
poz. 40; z
27.02.2004 r.,
V CK 282/03,
LEX nr 183777).
W orzecznictwie
Sądu
Najwyższego
wskazuje się,
że wysokość
zadośćuczynienia
powinna być z
jednej strony
odczuwalna dla
poszkodowanego
i przynosić mu
równowagę
emocjonalną,
naruszoną przez
doznane
cierpienia
psychiczne, ale
z drugiej strony
– utrzymana
w rozsądnych
granicach,
odpowiadających
aktualnym
warunkom i
przeciętnej
stopie życiowej
społeczeństwa
(por. wyroki SN:
z 14.02.2008 r.,
II CSK 536/07,
LEX nr 461725,
z głosem K.
Ludwichowskiej,
OSP 2010/5,
poz. 47, s. 339;
z 26.02.1962

r., IV CR
902/61, OSNCP
1963/5, poz. 107;
z 24.06.1965
r., I PR
203/65, OSPiKA
1966/4, poz. 92;
z 10.03.2006
r., IV CSK
80/05, OSNC
2006/10, poz.
175). Przyznane
zadośćuczynienie
odpowiadają
tym kryteriom.

Mając powyższe
na uwadze, nie
uwzględniono
apelacji
pełnomocnika z
wyboru
Przedstawiciela
Skarbu Państwa
– Komendanta
Powiatowego
Policji dla
Powiatu (...) (...)
z/s w S., r.pr. S.
T. i zaskarżony
wyrok
utrzymano w
mocy. Wskazana
wysokość
zadośćuczynienia
jest wyważona
i adekwatna do
cierpień
wnioskodawcy i
nie ma
absolutnie
charakteru
symbolicznego.
Na tle cierpień
innych
represjonowanych
w okresie
państwa
totalitarnego
(internowanych,

więzionych,
pozbawionych
życia i majątku)
jest
sprawiedliwa i
odpowiada
społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości.

Postulat, aby
przyznawane
zadośćuczynienia
były utrzymane
„w rozsądnych
granicach” (por.
wyrok SN z
dnia 28 września
2001r., sygn. III
CKN 427/00,
LEX nr 52766),
nie może
prowadzić do
podważenia
funkcji
kompensacyjnej
zadośćuczynienia,
przyznana
bowiem suma
pieniężna ma
stanowiąc
przybliżony
ekwiwalent
poniesionej
szkody
niemajątkowej,
jednocześnie
jednak
zadośćuczynienie
nie może być
źródłem
nieuzasadnionego
wzbogacenia
(zob. wyrok SN z
30 stycznia 2004
r., sygn. I CK
131/2003, OSNC
2005, Nr 2, poz.
40). Wysokość
zadośćuczynienia

powinna być zatem jedną stroną odczuwalną dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne, ale z drugiej strony - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Takie kryteria przyznane zadośćuczynienie z pewnością spełnia, gdyż stanowi niewątpliwie odczuwalną rekompensatę i nie może być uznane za symboliczne.

Lp.	Zarzut apelacji Prokuratora (...)we W.	
1.	Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonego zadośćuczynienia w kwocie 5.000 złotych na rzecz wnioskodawcy M. P., które jest zbyt wysokie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>w stosunku do doznanej krzywdy i w okolicznościach tej sprawy (pięciodzinny okres zatrzymania) i nie uwzględnia w sposób właściwy zasad określonych w art. 445 § 1 k.c.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie był zasadny zarzut apelacji Prokuratora (...)we W.o rażącej niewspółmierności orzeczonego zadośćuczynienia w kwocie 5.000 złotych na rzecz wnioskodawcy M. P., które jest zbyt wysokie w stosunku do doznanej krzywdy i w okolicznościach tej sprawy (pięciodzinny okres zatrzymania) i rzekomym nieuwzględnieniu zasad określonych w art. 445 § 1 k.c.</p>			

W tym zakresie należy w pełni potrzymać wszystkie argumenty szeroko przedstawione we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia.

Jak już wyżej wskazano, doznanej przez wnioskodawcę M. P. krzywdy nie można, jak chciałby autor apelacji oskarżyciela publicznego, sprowadzać wyłącznie do negatywnych przeżyć psychicznych, jakie odczuł on w okresie kilkugodzinnego zatrzymania (stanu lęku, niepewności wynikających z niezasadnej interwencji funkcjonariuszy Policji, nieudzielania przez nich żadnych informacji, podejmowania jedynie pozorowanych działań mających uzasadnić dokonane

zatrzymanie,
wywiezieniu
poza granice
miasta).
Krzywda
obejmuje
bowiem także
normalne
pozostające w
związku
przyczynowym z
zatrzymaniem
jego następstwa
w postaci utraty
poczucia
bezpieczeństwa
osobistego i
finansowego, a
także
niepewności co
do swojej
sytuacji prawnej,
zwłaszcza w
obliczu pracy za
granicą. Dopiero
suma tych
okoliczności
odzwierciedla
doznaną przez
M. P. krzywdę
i dokonując ich
oceny nie sposób
zgodzić się z
prokuratorem,
że zasądzona na
rzecz
wnioskodawcy
kwota jest
niewspółmierna
do jej rozmiaru,
nadmiernie
wygórowana.

Jak wskazywano
w orzecznictwie,
ani przepis art.
46 § 1 k.k., ani
unormowanie
art. 445 § 1
k.c. nie określa

kryteriów, jakie należy brać pod uwagę podczas ustalenia wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając tę kwestię swobodnemu uznaniu sędziowskiemu. O wysokości zadośćuczynienia winien decydować rozmiar cierpień, jakich doznała osoba pokrzywdzona, tak fizycznych jak i psychicznych, w przełożeniu na zebrany w sprawie materiał dowodowy. Określona w kontekście takich przesłanek suma pieniężna zadośćuczynienia winna bowiem stanowić ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej, wynagradzający doznane cierpienia oraz mający ułatwić przewycięzenie ujemnych przeżyć, tak aby w ten sposób, przynajmniej częściowo, przywrócona została

<p>równowaga, zachwiana w wyniku popełnionego bezprawia (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 29.06.2017r. sygn. II AKa 112/17, LEX nr 2593660).</p> <p>Z tych powodów uznano apelację Prokuratora (...)we W.za nieuzasadnioną, a postawiony w niej zarzut za sprzeczny z zebrany i ujawnionym materiałem dowodowym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie zasądzzonego na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia do kwoty 2.500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku z jednoczesnym utrzymaniem w mocy przedmiotowego orzeczenia w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>pozostałej części..</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek apelacji Prokuratora (...)we W.o obniżenie zadośćuczynienia zasądzzonego na rzecz wnioskodawcy M. P. za krzywdy związane z zatrzymaniem, był oczywiście bezzasadny, co wyczerpująco przedstawiono we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia wyroku.</p> <p>W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy we Wrocławiu słusznie stwierdził, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, w związku z tym winno być ono stosowne do doznanej krzywdy oraz uwzględniać</p>		

wszystkie zachodzące okoliczności. W szczególności winny być wzięte pod uwagę takie okoliczności, jak nasilenie doznanej krzywdy i trwałe następstwa zdarzenia, przy czym nie może ono stanowić zapłaty symbolicznej, lecz również niewspółmiernej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77, LEX Nr 7966).

Posiłkując się wypowiedziami Sądu Najwyższego, Sąd I instancji trafnie skonkludował, że ocena okoliczności uzasadniającego zasądzenie zadośćuczynienia za doznałą krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania, powinna być dokonywana z punktu widzenia przeciętnego człowieka, to jednak sytuacja każdej osoby

dochodzącej
tego rodzaju
roszczenia musi
być traktowana
indywidualnie.
Posiłkując się
regułami
wypracowanymi
na gruncie
prawa cywilnego
(art. 445 § 1
k.c.), stwierdzić
trzeba, że
zadośćuczynienie
powinno być
odpowiednie.
Ocena kryteriów
decydujących o
wysokości
zadośćuczynienia
zależy od
okoliczności
konkretnej
sprawy. Dlatego
konfrontacja
danego
przypadku z
innymi może
dać jedynie
orientacyjne
wskazówki, co
do poziomu
odpowiedniego
zadośćuczynienia.
Kierowanie się
przy ustalaniu
sumy
zadośćuczynienia
sumami
zasądzanymi z
tego tytułu w
innych sprawach
może tylko
zapobiegać
powstawaniu
rażących
dysproporcji w
podobnych
sprawach.
Wysokość

świadczeń przyznanych w innych sprawach, choćby w podobnych stanach faktycznych, nie może natomiast stanowić dodatkowego kryterium miarkowania zadośćuczynienia. Przewidziane w art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę ma na celu naprawienie – przez rekompensatę pieniężną – szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień psychicznych i fizycznych. W ten sposób ujawnia się aprobowany w orzecznictwie kompensacyjny charakter zadośćuczynienia pieniężnego. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia powinien zatem w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy tj. stopień cierpień

fizycznych i
psychicznych,
ich
intensywność,
nieodwracalność
następstw,
rodzaj
wykonywanej
pracy, szanse
na przyszłość,
poczucie
nieprzydatności
społecznej i inne
okoliczności,
których nie
sposób
wymienić
wyczerpująco
(por. wyroki
Sądu
Najwyższego: z
dnia 29 maja
2008 r., sygn. II
CSK 78/08, LEX
nr 420389 oraz z
dnia 9 listopada
2007 r., sygn.
V CSK 245/07,
LEX nr 369691).
Przyznane
zadośćuczynienie
odpowiadają
tym kryteriom.

Mając powyższe
na uwadze, nie
uwzględniono
apelacji
Prokuratora
(...)we W.i
zaskarżony
wyrok
utrzymano w
mocy. Wskazana
wysokość
zadośćuczynienia
jest wyważona
i adekwatna do
cierpień
wnioskodawcy i

nie ma
absolutnie
charakteru
symbolicznego.

Postulat, aby
przyznawane
zadośćuczynienia
były utrzymane
„w rozsądnych
granicach” (por.
wyrok SN z
dnia 28 września
2001r., sygn. III
CKN 427/00,
LEX nr 52766),
nie może
prowadzić do
podważenia
funkcji
kompensacyjnej
zadośćuczynienia,
przyznana
bowiem suma
pieniężna ma
stanowić
przybliżony
ekwiwalent
poniesionej
szkody
niemajątkowej,
jednocześnie
jednak
zadośćuczynienie
nie może być
źródłem
nieuzasadnionego
wzbogacenia
(zob. wyrok SN z
30 stycznia 2004
r., sygn. I CK
131/2003, OSNC
2005, Nr 2, poz.
40). Wysokość
zadośćuczynienia
powinna być
zatem jednej
strony
odczuwalna dla
poszkodowanego

i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne, ale z drugiej strony - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Takie kryteria przyznane zadośćuczynienie z pewnością spełnia, gdyż stanowi niewątpliwie odczuwalną rekompensatę i nie może być uznane za symboliczne.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nie dotyczy.</p>		

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok wobec braku podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Należało w pełni zaakceptować rekonstrukcję stanu faktycznego przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z powołanymi tam dowodami pozwalającymi na rekonstrukcję tego stanu faktycznego.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	
Nie było podstaw do uwzględnienia apelacji Prokuratora (...)we W.oraz pełnomocnika Przedstawiciela Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji dla Powiatu (...) (...) z/s w S. i zmiany zaskarżonego wyroku.		
Zwięźle o powodach zmiany		

Nie dotyczy.		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie zachodziły okoliczności z art. 439 k.p.k.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie zachodziły okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie zachodziły okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie zachodziły okoliczności z art. 454 § 1 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z powodu ograniczeń ne peius.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie zachodziły okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Dlatego nie formułowano zapatrywań prawnych i wskazań co do dalszego postępowania.		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	W oparciu o przepis art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.	
7. PODPISY SĘDZIÓW		
Andrzej Szliwa	Bogusław Tocicki	Edyta Gajgał